

Vítáme Vás

Slovanští apoštolové sv. Cyril a Metoděj se rozhodli opravdově prodchnout lid duchem evangelia a zřídít na území středoevropských Slovanů svébytný církevní útvar. Za svůj prvořadý úkol považovali učinit Bibli a svatou liturgii lidem srozumitelnou. V souvislosti s tím se stali nejen misionáři, ale i zakladateli slovanského písemnictví a vůbec kultury. Pád moravské církve v roce 885 nebyl prohrou. Zaseté semeno přineslo hojné plody. Vyhnaní žáci svatých bratří v čele s nástupcem sv. Metoděje sv. biskupem Gorazdem pokračovali v misii u jiných slovanských národů.

Ryze křesťanský a ekumenický odkaz byzantské misie však zůstal natrvalo zapsán i v povědomí křesťanů v Čechách a na Moravě přesto, že se v důsledku politických změn dostali do sféry působnosti latinské církve. Po tolerančním patentu z roku 1780 žila pravoslavná církev v habsburské monarchii jako církev „TRPĚNÁ“ pod názvem „řecká nesjednocená“. Skupiny Čechů k ní hledaly cestu a navazovaly styky s ruskou, cařihradskou a srbskou církví. Z intelektuálních představitelů národa našli cestu do lůna církve zejména Rieger, Grégr, Sladkovský a dr. Brauner. Od 70. let předminulého století se formovala kolem centra v Praze Česká pravoslavná obec, která se nakonec ustavila pod vedením arcibiskupa Savatije (Brabce) jako autonomní česká církev v mezích ekumenického patriarchátu.

Východní Slovensko bylo osídleno smíšeným obyvatelstvem, v němž vedle Slováků žila národnostní skupinazakarpatských Ukrajinců. V této sféře se již zanedlouho po pokřesťanštění Kyjevské Rusi zformovaly pravoslavné obce. Ty přetrvaly až do 17. století, kdy spadaly do působnosti mukačevské eparchie. Tehdy se tam pod vlivem uherské státní moci projevil rekatolizační snahy, podobné protireformačnímu nátlaku v Čechách a na Moravě. Pod tímto vlivem část duchovenstva mukačevské eparchie vstoupila do unie s římskokatolickou církví a do liturgie a věrouky se začaly zavádět

změny. Pravoslaví zůstaly za velice ztížených podmínek věrny jen malé skupiny. Širší pole působnosti jim poskytl až vznik Československé republiky.

V českých zemích po vzniku samostatného státu navzdory počátečním sympatiím reformního hnutí k pravoslaví mohl nakonec přijmout v Bělehradě biskupské svěcení pouze kněz Matěj Pavlík, jenž před svěcením přijal jméno Gorazd. Hnutí se rozdělilo. Většinová skupina vedená dr. Karlem Farským utvořila dnešní Církev československou husitskou a církevní obce věrné biskupu Gorazdovi byly nuceny se připojit k existující České náboženské obci pravoslavné. Ač i její arcibiskup Savatij vycházel z domácích předpokladů, nebyly metody jeho misijní práce dost průbojné a přijatelné v našem prostředí. Biskup Gorazd naproti tomu hledal liturgicky i jinak svébytnou formu církevního života vhodnou pro zdejší prostředí. Rozdíl v koncepci obou vůdčích představitelů českého pravoslaví byl ještě komplikován jurisdikčním sporem.

Od počátku českého pravoslaví v 19. století spadaly skupiny zdejších pravoslavných pod jurisdikci tzv. „rakouské církve“ s centrem v Srbsku, již ekumenický patriarchát uznával za autokefální a příslušnou pro celé tehdejší rakouské území. Tuto právoplatnou srbskou jurisdikci nakonec uznala celá sjednocená skupina. Biskup Gorazd posléze zvolený do jejího čela přijal pro českou eparchii východní bohoslužebný řád, přičemž ale bohoslužby přeložil do novodobé literární češtiny.

Za II. světové války podpořili představitelé pravoslavné církve hnutí národního odporu. Biskup Gorazd poskytl v roce 1942 v kryptě katedrálního chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze úkryt vykonavatelům atentátu na říšského protektora. Biskup Gorazd a jeho nejbližší spolupracovníci byli popraveni nacisty a církev byla postavena mimo zákon. Představitelé všech roztržštěných pravoslavných skupin našli po válce cestu k sobě, a protože srbská církev měla potíže s vlastní obnovou, obrátili se na Ruskou pravoslavnou církev se žádostí o přijetí do jejího svazku. Tak se

sjednocená Pravoslavná církev v Československu ustavila roku 1946 dočasně jako autonomní exarchát Ruské pravoslavné církve. V roce 1951 poskytla Ruská pravoslavná církev Pravoslavné církvi v Československu autokefalitu, tj. naprostou samostatnost, a tak jí umožnila ustavit se jako rovnoprávná partnerka všech ostatních místních pravoslavných církví.

Zásadní změny v církevní organizační struktuře přineslo sněmovní usnesení z prosince roku 1992 o změně názvu na „Pravoslavná církev v českých zemích a na Slovensku“. Takto církevněprávně znovu ustavená Pravoslavná církev v českých zemích a na Slovensku, jejímž kanonickým teritoriem jsou státní hranice České republiky a Slovenské republiky, získala v pravoslavném světě velkou autoritu. Tuto skutečnost potvrdilo vydání zvláštního Tomosu (dekretu) o autokefalitě Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku konstantinopolským – ekumenickým patriarchátem v roce 1998. Tomos byl slavnostně vyhlášen v listopadu téhož roku v katedrále sv. Cyrila a Metoděje v Praze.

Teologické vzdělání poskytuje církev na Pravoslavné bohoslovecké fakultě v Prešově, dnes v rámci působení Prešovské univerzity. Fakultní teologické středisko pro bohoslovce dálkového studia z českých zemí bylo otevřeno v Olomouci roku 1990 ale v roce 2011 bylo uzavřeno, přestože mělo mnoho studentů. Církevní práce se prolíná s prací misijní a dobročinnou a v dnešní době mnoho farností vykonává ve své působnosti charitativní a osvětovou činnost.

V roce 2013 po abdikaci metropolity Kryštofa na pražský arcibiskupský stolec vypukl v Pravoslavné církvi v českých zemích rozkol a samozvané vedení církve se odklonilo od kanonického společenství s pravoslavnou věroukou, přestalo dodržovat kánony a ustanovení sv. Otců. Za podpory Ruské pravoslavné církve suspendovali kněze věrné českému pravoslaví a Konstantinopolskému patriarchovi bez jakéhokoliv kanonického soudu. Jejich veškerá nekanonická jednání byla následně patriarchou konstantinopolským Bartolomějem prohlášena za neplatná. Obětí jejich pronásledování se stal i jediný český odborník na kanonické právo pravoslavný duchovní z Teplíc otec Eugen S. Freimann, který taktéž byl bez jakéhokoliv církevního soudu prohlášen těmito promoskevskými pučisty, kteří ovládli celou českou pravoslavnou církev, za suspendovaného a zvláště byl skandalizován lživými informacemi o jeho osobě, za pomoci médií ze skupiny Mafra a.s. (*iDnes, MF Dnes*) patřící majitelovi a agentovi StB krycím jménem Bureš, dnes předsedy české vlády Andreje Babiše. Všele vedení české pravoslavné církve stanul moskevským patriarchátem dosazený pan Michal Dandár

agent StB krycím jménem Míša a zároveň elitní agent KGB, v dobách totalitního režimu vysazený v Německu.

Na základě této skutečnosti přešly některé farnosti v Čechách pod přímé vedení Ukrajinské autokefální pravoslavné církve, která jim podala pomocnou ruku a pokračují dále v díle pravoslavné mise sv. Cyrila a Metoděje, jako jeho věrní pokračovatelé a nástupci. Dne 6.1.2019 patriarcha konstantinopolský Bartoloměj udělil sjednoceným pravoslavným církvím na Ukrajině autokefalitu a církev nese název Pravoslavná církev Ukrajiny. Další podmínka patriaršního tomosu byla, že všechny farnosti a duchovní mise mimo území Ukrajinské republiky přejdou pod jurisdikci a omofor patriarchy konstantinopolského.

Z výše uvedeného tudíž farnost v Teplicích, Bílině, Duchcově, Mostě, Lounech, Chomutově, Ústí nad Labem a Skit sv. Konstantina a Heleny v Teplicích přešly pod Konstantinopolský patriarchát a duchovním představitelem byl ustanoven a do hodnosti archimandrity uveden PhDr. ThDr. Mgr. Eugen S. Freimann, PhD., M.A. Otec archimandrita Eugen byl zároveň pověřen duchovním vedením největší neregistrované skupiny pravoslavných věřících pocházejících z Ukrajiny a žijících na území České republiky, která podle odhadů čítá 150 tisíc Ukrajinců.

Poslední kanonické farnosti pravoslavné církve v České republice věrné patriarchovi konstantinopolskému a čelící soustavným útokům loutkové promoskevské církevní hierarchie Pravoslavné církve v Českých zemích pod vedením pana Dandára a podporována současným režimem a neustále skandalizována médii pana Babiše a jejich spřízněných mediálních satelitů, působí v České republice na základě článku 16. zákona 2/1993 Sb.

Upozornění: Veškeré fotografie a články na tomto webu jsou chráněny autorskými právy a jakékoliv jejich kopírování a rozšiřování bez souhlasu provozovatele webových stránek je právně postížitelné.